

16 B – Pastýř dobrý - 22.7.2018 – Jer 23, 1-6 - Mk 6, 30-34

V prvním čtení z knihy proroka Jeremiáše slyšíme Hospodinovo běda *pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo*, a také slyšíme Hospodinův výrok: *Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí...* Tento Hospodinův výrok bychom mohli vidět jako naplněný, uskutečněný jedinečným způsobem v osobě Ježíšově, v osobě dobrého pastýře, který sám shromažďuje ze všech zemí ty, kdo v něj věří.

Podobně, když čteme tu další větu – *Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí* – tak bychom si ji mohli spojit s tím momentem, kdy Kristus svěřuje apoštolům pastýřskou péči o svůj lid, o svou církev, kdy jim dává účast na svém pastýřském poslání.

Všimněme si jedné důležité věci, kterou nám o pastýřském poslání Krista odhaluje dnešní evangelium.

Jsme zde konfrontováni se situací, v níž Kristus zve své učedníky k odpočinku na nějaké opuštěné místo, pryč od davů, které je zaplavují.

Možná jsme sami prodělali zkušenost, že jsme měli co do činění s větším množstvím lidí, ať už se třeba jednalo o ojedinelou akci, nebo ať už je to pravidelná součást naší profese. A možná jsme pocítili, jak taková situace dovede být pro člověka vyčerpávající, zvláště když je zaplaven lidmi, kteří po něm stále něco chtějí, něco potřebují, a když se zdá, že ten nával se horko těžko zvládá. Je pochopitelné, že po určité době v takové intenzivní službě se člověk musí zastavit, musí si odpočinout, jak se říká, musí vypnout.

Když Ježíš vystoupil na tom opuštěném místě, na místě vyhlédnutém k odpočinku, tak měl před sebou zase velký zástup.

Kdybychom byli na jeho místě, možná by nám už došla trpělivost, možná bychom poslali všechny ty lidi pryč nebo zvolili okamžitý a rychlý útěk.

Ježíšova reakce se nám v tomto momentu může zdát naprosto nečekaná a kouzelná: *...bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.*

On nám tady ukazuje, co to znamená být dobrým pastýřem: On má soucit s člověkem, jemu nejde o sebe, ale o člověka, o dobro lidí, on překračuje všechny hranice, když lidem věnuje svůj čas, energii, síly - nasazuje se až do krajnosti.

Tato Ježíšova pastýřská péče o člověka je velkou inspirací i pro nás, pro naše mezilidské vztahy. A to přitom nemusíme být v žádných oficiálních vedoucích pozicích.

Každý z nás ovšem určitě máme bližní, za které se cítíme být zodpovědni, kteří nám takřikajíc byli svěřeni. A zde je namísto otázka, nakolik nám skutečně jde o ně, o jejich dobro, a nakolik nám ve vztahu k nim jde spíše o sebe.

Ježíšova pastýřská starostlivost nás vede k přehodnocení našich vztahů, motivuje nás k tomu, abychom dovedli rozšířit hranice svého soucitu, abychom skutečně byli lidmi pro druhé.